

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119010589
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8119010589.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Vladimíra Monoka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.02.2026 v trestnej veci proti obžalovanej A. B. C. D. E. pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona a iné, o odvolaniach obžalovanej a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/26/2019 zo dňa 07.05.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. c), d), e), f), ods. 3 Tr. poriadku zrušuje napadnutý rozsudok v bode I. vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody v časti, v ktorej podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanej povinnosť uhradiť škodu poškodenému A. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XX, okr. H., vo výške 267,- Eur.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovanej A. B. C. D. E., nar. XX.XX.XXXX v I., trv. bytom J., t. č. vo výkone trestu v inej trestnej veci v NOO a ÚVTOS Trenčín

u k l a d á :

Podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z., v spojení s § 38 ods. 3 Tr. zákona, v spojení s § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona uhrn ný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona pre výkon trestu z a r a d ť u j e do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovanú za vinnú v bode I.1 z pokračovacieho prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zákona, v bode I.2 z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona, v bode I.3 z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

v bode 1

- dňa 12.04.2018 v Prešove v mene spol. J. H. G., so sídlom A. K. XX, Prešov, ICO: XX XXX XXX uzatvorila so záujemcom o kúpu 3 - izbového bytu vo vlastníctve D. G. a F. G. v obci G., okr. H., evidovaného na LV XXXX, A. F. L. zmluvu, s ktorým sa dohodla na kúpe bytu, pričom sa zaviazala

sprostredkovať predaj tejto nehnuteľnosti, kde na základe rezervačnej zmluvy ešte v ten deň prevzala finančné prostriedky vo výške 3.000,- Eur, ktoré dňa 12.04.2018 boli vložené na bankový účet spol. J. H. G., IBAN G. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, kde tieto peniaze mali slúžiť na kúpu uvedeného bytu, pričom k sprostredkovaniu predaja bytu nedošlo a zloženú zálohu aj napriek poštovej výzve v stanovenej lehote do 12.06.2018 nevrátila, čím spôsobila A. F., trvalé bytom H. K. XX, okr. A. škodu vo výške 3.000,- Eur

- dňa 07.05.2018 v Prešove v mene spol. J. H. G., so sídlom A. K. XX, Prešov, IČO: XX XXX XXX uzatvorila so záujemcom o kúpu pozemkov vo vlastníctve p. B. I., evidovaných na liste vlastníctva č. XXX, k. ú. obce K. E., okr. G. - parcelné čísla: XXXX, XXXX D. XXXX, spol. L. G., G. XX, Prešov v zastúpení konateľom L. I. Dohodu o rezervácii nehnuteľnosti a o zložení zálohy na kúpnu cenu, na základe ktorej prevzala od záujemcu finančné prostriedky vo výške 3.000,- Eur, ktoré tento dňa 11.05.2018 vložil na bankový účet spol. J. H. G., IBAN G. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, kde tieto peniaze mali slúžiť na kúpu uvedených pozemkov, pričom k predaju pozemkov nedošlo a zloženú zálohu aj napriek elektronicky zaslaným výzvam v stanovenej lehote do 28.05.2018 nevrátila, čím spôsobila G. L. G., so sídlom G. XX, H. škodu vo výške 3.000,- Eur,

- dňa 18.09.2018 v Prešove v mene spol. J. H. G., so sídlom A. K. XX, H., ICO: XX XXX XXX uzatvorila s A. I., záujemcom o kúpu nehnuteľnosti - rodinný dom a k nemu prislúchajúcemu pozemku vo vlastníctve spol. M. M. G., G., so sídlom I. X, J., IČO: XX XXX XXX, v k. ú. obce E., okr. H., evidovaného na LV XXX, Dohodu o rezervácii nehnuteľnosti a o zložení zálohy na kúpnu cenu, s ktorým sa dohodla na predaji tejto nehnuteľnosti, pričom sa zaviazala sprostredkovať predaj, kde na základe rezervačnej zmluvy ešte v ten deň prevzala v hotovosti finančné prostriedky vo výške 3.000,- Eur, kde tieto peniaze mali slúžiť na kúpu uvedenej nehnuteľnosti, pričom k sprostredkovaniu predaja nehnuteľnosti nedošlo a zloženú zálohu aj napriek telefonickým výzvam nevrátila, čím spôsobila A. I., trvalé bytom M. N. K. XX, okr. H. škodu vo výške 3.000,- Eur,

v bode 2

v dobe od 18.09.2018 do 20.09.2018 v Prešove v mene spol. J. G., so sídlom G. X, H., IČO: XX XXX XXX v úmysle seba obohatiť pod zámienkou sprostredkovania prenájmu 2 - izbového bytu nachádzajúceho sa na ul. A. K. XX E. H., vo vlastníctve spol. J. G., G. X, H. a spol. J. G., I. XX, H. postupne uzatvorila 3 nájomné zmluvy, a to:

- dňa 18.09.2018 v Prešove s nájomcami I. O. - E., E. J., N. P. a A. Q., od ktorých pri podpise zmluvy v hotovosti prevzala finančné prostriedky vo výške 600,- Eur /300,- Eur nájomné, 300,- Eur depozit/, pričom predmet nájmu mala odovzdať najneskôr do 14.10.2018, kde takto od poškodených vylákala sumu 600,- Eur, aj napriek tomu, že si bola vedomá, že na prenájom tohto bytu a uzatvorenie nájomnej zmluvy nebola oprávnená a že k nájomnému vzťahu ani nedôjde, čím spôsobila poškodeným I. O. - E., bytom G. O. X, A., E. J., bytom R. XXX, H., N. P., bytom H. K. XX a A. Q., bytom G. XX/XX, G. H. škodu vo výške 600,-Eur,

- dňa 20.09.2018 v Prešove s nájomcami G. E. a S. L., od ktorých pri podpise zmluvy v hotovosti prevzala finančné prostriedky vo výške 600,- Eur, pričom predmet nájmu mala odovzdať najneskôr do 14.10.2018, čím takto od poškodených vylákala sumu 600,- Eur /300,- Eur nájomné, 300,- Eur depozit/, pričom predmet nájmu mala odovzdať najneskôr do 14.10.2018, kde takto od poškodených vylákala sumu 600,- Eur, aj napriek tomu, že si bola vedomá, že na prenájom tohto bytu a uzatvorenie nájomnej zmluvy nebola oprávnená a že k nájomnému vzťahu ani nedôjde, čím spôsobila G. E., trvalé bytom A. X, H. a S. L., trvalé bytom T. X, H. škodu vo výške 600,- Eur, a

- dňa 20.09.2018 v Prešove s nájomcami H. A. H. a O. A., od ktorých pri podpise zmluvy v hotovosti prevzala finančné prostriedky vo výške 600,- Eur /300,- Eur nájomné, 300,- Eur depozit/, pričom predmet nájmu mala odovzdať najneskôr do 14.10.2018, kde takto od poškodených vylákala sumu 600,- Eur, aj napriek tomu, že si bola vedomá, že na prenájom tohto bytu a uzatvorenie nájomnej zmluvy nebola oprávnená a že k nájomnému vzťahu ani nedôjde, čím spôsobila H. A. H., bytom A. XXXX, E. U. O. škodu vo výške 300,- Eur a O. A., bytom I. U. XXXX/XX, G. škodu vo výške 300,- Eur,

v bode 3

dňa 21.09.2017 v Prešove ako predávajúca v úmysle seba obohatiť pod zámienkou predaja nehnuteľnosti uzatvorila skupujúcim B. D. P., trvalé bytom I. K. XX, Zmluvu okúpe nehnuteľnosti, ktorej predmetom boli pozemky v k. ú. obce J., okr. I. - F., evidované na LV č. XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX D. XXX, všetky na registri „E“, kde pri podpise zmluvy prevzala od poškodeného zálohu vo výške 16.000,- Eur, ktoré mali slúžiť na úhradu dlhov a odbremenenie pozemkov aj napriek tomu, že si bola vedomá, že uvedené pozemky nemôže odpredať tretej osobe, nakoľko na ich kúpu mala predkupné právo S. P., od ktorej nemala žiadny súhlas na ich predaj tretej osobe a zároveň sa pri podpise kúpnej zmluvy zaviazala z prevzatej zálohy uhradiť dlhy a odbremeniť tieto pozemky, pričom si bola vedomá, že z poskytnutej zálohy nie je schopná uhradiť všetky dlhy, čím od poškodeného B. D. P. vylákala finančné prostriedky a spôsobila mu tak škodu vo výške 16.000,- Eur,

Za to obžalovanej uložil podľa § 221 ods. 2 Tr. zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z. v spojení s § 38 ods. 3 Tr. zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z. v spojení s § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov, pre výkon ktorého ju podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Ďalej obžalovanej uložil podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku povinnosť uhradiť škodu poškodeným A. F. vo výške 267,- Eur, L., G. vo výške 3000,- Eur, A. I. vo výške 3000,- Eur, I. O. E. vo výške 150,- Eur, E. J. vo výške 150,- Eur, N. P. vo výške 150,- Eur, A. Q. vo výške 150,- Eur, G. L., L. E. vo výške 300,- Eur, S. L. vo výške 300,- Eur, H. A. H. vo výške 300,- Eur, O. A. vo výške 300,- Eur. Zároveň podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku odkázal poškodeného A. F. so svojím nárokom na náhradu škody na civilný proces.

V bode II. svojho rozsudku súd prvého stupňa uznal obžalovanú vinnou zo zločinu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 17.12.2008 v Prešove, po tom čo podvodným konaním na základe kúpnej zmluvy zo dňa 31.10.2008 vylákala od A. E. I., nar. XX.XX.XXXX prechodne bytom O. K. XX, okr. H. a T. H., nar. XX.XX.XXXX, prechodne bytom O. K. XX, okr. H. trojizbový byt č. 5, na 2. poschodí bytového domu v H. G. K. Q. XXXX, U. V. N. E. K. XX, v katastrálnom území mesta H. stojaci na parcele č. XXXXX, zapísaný na LV XXXXX v hodnote 68.047,53,- Eur, za ktoré konanie bola rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1To 90/2011 zo dňa 26.10.2011, právoplatným toho istého dňa, uznaná vinnou zo zločinu podvodu, tento podvodne získaný byt Zmluvou o prevode vlastníctva bytu prostredníctvom svojej dcéry Q. W. nar. XX.XX.XXXX naposledy bytom H. vystupujúcej ako osoby, na ktorú bol predmetný byt bez jej vedomia o podvodnom spôsobe nadobudnutia prepísaný, vtedy vlastníčky a predávajúcej, tento byt odpredala A. W., bytom X. K. X, okr. H. za sumu /1.000.000,- Sk/ 33.193,91,- Eur, čím takto byt získaný podvodom previedla na A. W. a zadovážila si tým prospech v sume /1.000.000,-Sk/ 33.193,91,- Eur.

Za tento skutok u obžalovanej súd podľa § 44 Tr. zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože považoval nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deviatich) rokov, ktorý jej bol podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona a iné uložený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/140/2009 zo dňa 23.3.2017 za dostatočný na ochranu spoločnosti a na jej nápravu.

Proti tomuto rozsudku sa v zákonnej lehote odvolal proti výroku o vine, ako aj treste v neprospech obžalovanej prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov, písomným podaním zo dňa 13.05.2025. V písomných dôvodoch svojho odvolania prokurátor namietal právnu kvalifikáciu konania obžalovanej v bode I. rozsudku a aj uložený trest v tejto časti rozsudku. Zároveň sa prokurátor vyjadril, že rozsudok v bode II. nespochybňuje. V odvolaní konštatoval, že v bode I. rozsudku súd uznal vinu za pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zákona, avšak trest ukladal podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, kde je však trestná sadzba 0 až 4 roky. Podľa prokurátora je tu teda zjavný nesúlad medzi trestom ako bol uložený a trestom, ktorý prináleží právnej kvalifikácii použitej pri uložení trestu. Okrem toho pri výroku v bode I.1 rozsudku, teda pri uznaní viny za pokračovací prečin sprenevery podľa § 213 Tr. zákona súd uznal vinu za spolu tri čiastkové útoky. Podľa § 127 ods. 12 Tr. zákona sa však najmenej tri osoby rozumejú viacerými osobami, čo by pri § 213 Tr. zákona potom znamenalo použitie právnej kvalifikácie podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona a teda s prísnejšou trestnou sadzbou. Na základe uvedeného prokurátor navrhol odvolaciemu súdu, aby podľa § 321 ods. 1 písm. b), e), ods. 2 Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v bode I. v časti o uznaní viny, ako aj v časti o uložení trestu obžalovanej a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil veci okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie, alebo aby podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku rozhodol v napadnutej časti sám o uložení zákonného, nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podala odvolanie aj obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním zo dňa 09.07.2025, doručeným prvostupňovému súdu dňa 11.07.2025. V odôvodnení svojho odvolania obžalovaná v podstate namietala, že po prijatí novely Trestného zákona bolo potrebné skúmať, či nedošlo k premlčaniu trestného stíhania. Konštatovala, že premlčacia doba skutku, ktorý je uvedený v bode II. napadnutého rozsudku je 5 rokov. Tvrdí to preto, lebo hlavný trestný čin bol spáchaný pred viac ako 16 rokmi a krátko na to bola uzatvorená kúpna zmluva, pričom všetko sa udialo v roku 2008. Na základe uvedeného navrhuje, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b) Tr. poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vec vrátil okresnému súdu na nové rozhodnutie.

Na základe takto riadne a včas podaných odvolaní zo strany prokurátora, ako aj obžalovanej, krajský súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým boli odvolania smerované, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora je sčasti dôvodné, a to čo sa týka výroku o treste v bode I. napadnutého rozsudku, ktorý bolo potrebné zrušiť a trest obžalovanej uložiť nanovo, ako aj v časti povinnosti obžalovanej nahradiť škodu poškodenému F..

Krajský súd vo veci nariadil verejné zasadnutie na deň 04.02.2026, na ktorom doplnil dokazovanie čítaním obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 4T/78/2019, najmä z hľadiska skúmania možnosti splnenia podmienok pre ukladanie spoločného trestu v časti I. napadnutého rozsudku.

Úvodom je potrebné uviesť, že v posudzovanej trestnej veci bolo pred súdom prvého stupňa vykonané rozsiahle dokazovanie, ako to bolo v zmysle ust. § 2 ods. 10 Tr. poriadku nevyhnutné pre správne zistenie skutkového stavu. Na dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa, špecifikované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tak odvolací súd v prevažnej miere odkazuje a to aj s poukazom na ustálenú súdnu prax, v zmysle ktorej v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové závery súdu prvého stupňa (mutatis mutandis Uznesenie NS SR sp. zn. 3Tdo/21/2021).

Krajský súd ďalej považuje za potrebné uviesť, že súd prvého stupňa už raz meritórne v tejto veci rozhodol a to rozsudkom sp. zn. 41T/26/2019 zo dňa 08.12.2023, v ktorom uznal obžalovanú vinnou v bode I. zo spáchania pokračovacieho prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona (bod 1), pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona (bod 2) a z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona (bod 3). Zároveň v bode II. uvedeného rozsudku súd obžalovanú podľa § 285 písm. b) Tr. zákona oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov, sp. zn. 1 Pv 465/19/7707, ktorá na ňu bola podaná dňa 07.12.2021 pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zákona.

Na základe podaných odvolaní zo strany obžalovanej, ako aj okresného prokurátora, odvolací súd následne uvedený rozsudok uznesením vedeným pod sp. zn. 7To/4/2024 zo dňa 09.10.2024 postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. poriadku zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo zistil pochybenia súdu prvého stupňa, čo sa týkalo najmä nejasností a neúplnosti časti skutkových zistení, nevysporiadaním sa so všetkými okolnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci a pochybnosťami o správnosti skutkových zistení. Podľa názoru odvolacieho súdu boli právne závery súdu prvého stupňa v bode I.1 predčasné a čiastočné. Krajský súd vytkol súdu prvého stupňa, že vo veci bolo potrebné skúmať či odovzdané finančné prostriedky bolo možné chápať ako zverenú vec v kontexte trestného činu sprenevery, aký typ zmluvy uzavrela obžalovaná s poškodenými, či sa jednalo o kúpnopredajnú zmluvu alebo iný typ zmluvy (napr. sprostredkovateľskú). Preto bolo úlohou okresného súdu v ďalšom konaní viac definovať a odôvodniť prijaté peňažné prostriedky a či tieto možno poňať pod pojem zverená vec, ako aj posúdiť či konanie obžalovanej nenaplnilo aj skutkovú podstatu iného trestného činu. Krajský súd pri bode II. napadnutého rozsudku uviedol, že okresný súd

predovšetkým opomenul pri posúdení právnej kvalifikácie novelizáciu Trestného zákona a pri právnom posúdení žalovaného skutku vychádzal z nesprávneho ustanovenia § 233 ods. 1 Tr. zákona. Okresný súd teda mal opakovane posúdiť skutok v bode II. podľa aktuálneho znenia § 233 ods. 1, resp. ods. 2 Tr. zákona, ako aj skúmať spáchanie predikatívneho trestného činu v kontexte legalizácie výnosu z trestnej činnosti. Čo sa týka trestu krajský súd primárne konštatoval, že vzhľadom na účinnosť novely Trestného zákona č. 40/2024 Z. z. bude potrebné opätovne vyhodnotiť právne kvalifikácie žalovaných skutkov, ako aj upraviť trestné sadzby ak to bude pre obžalovanú priaznivejšie. Ďalej odvolací súd vzhliadol pochybenie pri ukladaní súhrnného trestu, kedy si okresný súd nezabezpečil potrebné spisové materiály z iných konaní, vo vzťahu ku ktorým ukladal súhrnný trest. Taktiež sa nestotožnil s dôvodmi okresného súdu pri aplikovaní inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Tr. zákona. Záverom aj vzhľadom na odpis registra trestov krajský súd uviedol, že v ďalšom konaní bude potrebné posúdiť aj ďalšie odsúdenia obžalovanej v kontexte ukladania prípadného súhrnného trestu.

Po vrátení veci sa mal súd prvého stupňa dôsledne riadiť právnym názorom nadriadeného súdu v zmysle ustanovenia § 327 ods. 1 Tr. poriadku a vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Na základe zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu okresný súd nariadil vo veci hlavné pojednávanie na deň 12.03.2025, na ktorom vykonal dokazovanie oboznámením obsahu pripojených spisov, konkrétne spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/101/2020, z ktorého prečítal rozsudok zo dňa 11.02.2022. Ďalej oboznámil prečítaním obsah spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/24/2021 a z neho znalecký posudok č. 66/2021, správu Mestského úradu H., správu Mestského úradu E. R., register priestupkov, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/24/2021 zo dňa 15.06.2023 a rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 9To/3/2024. Ďalej oboznámil aj obsah pripojeného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/140/2009 a z neho rozsudok zo dňa 23.03.2017 a uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/24/2018 zo dňa 21.11.2018. Následne okresný súd na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23.04.2025 pokračoval vo vykonávaní dôkazov oboznámením listinných dôkazov, konkrétne hodnotenia obžalovanej z ÚVTOS Levoča zo dňa 13.03.2025, odpisu registra trestov a lustrácie Generálnej prokuratúry SR. Taktiež oboznámil obsah ďalších pripojených spisov, a to Okresného súdu Prešov sp. zn. 32T/22/2010, prečítaním rozsudku zo dňa 05.08.2011 a rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1To/90/2011 zo dňa 26.10.2021. Ďalej oboznámil zo spisu Okresného súdu Košice II. sp. zn. 8T/125/2010 trestný rozkaz zo dňa 28.03.2011, zo spisu Okresného súdu Košice – okolie sp. zn. 5T/30/2011 trestný rozkaz zo dňa 12.05.2011, zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 1T/19/2011 trestný rozkaz zo dňa 26.05.2011, zo spisu Okresného súdu Košice II. sp. zn. 4T/72/2010 rozsudok zo dňa 22.10.2010 a zo spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. 3T/12/2022 trestný rozkaz zo dňa 07.03.2022.

Pri opätovnom hodnotení dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach, berúc do úvahy viazanosť právnym názorom nadriadeného súdu, ktorý vyslovil odvolací súd, dospel prvostupňový súd k nasledovným záverom. Vzhľadom na novelizáciu Trestného zákona č. 40/2024 Z. z. súd prvého stupňa upravil trestnosť žalovaných činov a trest ukladal podľa zákona priaznivejšieho pre obžalovanú, t. j. podľa Trestného zákona účinného v čase vyhlásenia rozsudku. Konštatoval, že v bode I.1 je možné potrestať obžalovanú podľa § 213 ods. 1 Tr. zákona, trestom odňatia slobody vo výmere až na dva roky, v bode I.2 je možné potrestať obžalovanú podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona, trestom odňatia slobody vo výmere dva až osem rokov, v bode I.3 je možné potrestať obžalovanú podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, trestom odňatia slobody vo výmere až na dva roky a v bode II. je možné potrestať obžalovanú podľa § 233 ods. 2 Tr. zákona, trestom odňatia slobody vo výmere až na štyri roky. Okresný súd v tomto smere rešpektoval pokyn krajského súdu v kontexte úpravy právnej kvalifikácie žalovaných skutkov vo svetle aktuálnej právnej úpravy a podľa § 2 ods. 1 Tr. zákona aj priaznivejšej pre obžalovanú.

Vo vzťahu k bodu I.1 odsek prvý okresný súd konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo to, že poškodený zveril obžalovanej peňažné prostriedky majúc za to, že tieto budú následne poukázané obžalovanou k rukám vlastníka bytu – svedkyňi D. G.. Z takto uvedeného dôvodu nemohla obžalovaná k týmto peňažným prostriedkom nadobudnúť vlastnícke právo, pretože to nebola vôľa poškodeného F.. Uvedený záver je zrejmý aj z Rezervačnej zmluvy, podľa ktorej sa obžalovaná zaviazala poškodenému F. zabezpečiť odkúpenie bytu vo vlastníctve D. G., preto poškodený uhradil obžalovanej sumu 3000,- € ako tzv. rezervačný poplatok. Táto suma mala byť následne započítaná na úhradu celkovej kúpnej ceny tak, ako to bolo stanovené v Rezervačnej zmluve v časti „Čas plnenia, kúpna cena a platobné podmienky“. Z výpovede svedkyne D. G. vyplynulo, že o tejto skutočnosti v čase uzatvorenia Rezervačnej zmluvy

nevedela, pričom na písomnom vyhotovení uvedenej zmluvy chýba jej podpis. Okresný súd teda konštatoval, že záväzok svedkyne G., že od kúpnej ceny bude odčítaná suma 3000 Eur je právne irelevantný. Ďalej súd prvého stupňa mal za to, že k finálnemu predaju bytu nedošlo za priamej sprostredkovateľskej činnosti obžalovanej a to z jej zavinenia. V zmysle Rezervačnej zmluvy teda bola obžalovaná povinná vrátiť poškodenému zložený rezervačný poplatok. Súd mal síce preukázané že obžalovaná zabezpečila znalecké posudky, čo vyplýva aj z výpovede svedkyne G., ktorá uviedla že v byte boli traja znalci, pričom ona zaplatila iba za jeden posudok. Podľa názoru okresného súdu tak obžalovaná mala nárok na úhradu svojich nákladov, avšak poškodenému nevrátila ani len časť rezervačného poplatku a teda si prisvojila bez právneho dôvodu peňažnú sumu vo výške 3000 Eur.

K bodu I.1 odsek druhý okresný súd uviedol, že obžalovaná si bez právneho dôvodu prisvojila sumu 3000 Eur a použila ju na iný účel, než jej bola zverená teda na sprostredkovanie kúpy pozemku pre poškodeného L., G. H., zastúpeného svedkom I.. Súd vychádzal najmä z výpovede obžalovanej, svedka I., svedka I. a svedka N. A., pričom samotná obžalovaná uviedla, že skutočne od poškodeného prevzala sumu 3000 Eur, ktorú však vzhľadom na svoje osobné pomery už nemohla poškodenému vrátiť. K bodu I.1 odsek tretí obžalovaná vyhlásila vinu, pričom súd jej vyhlásenie prijal a preto k tomuto body nevykonal dokazovanie.

Okresný súd po vyhodnotení všetkých skutkových okolností mal za preukázané, že obžalovanej boli zverené poškodenými finančné prostriedky, ktoré však nepoužila na stanovený účel a ku ktorým ona sama nenadobudla vlastníctvo, pričom ich poškodeným nevrátila. Preto súd tieto finančné prostriedky subsumoval pod pojem „zverená vec“ v zmysle § 130 ods. 3 Tr. zákona. Súd teda dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaná spáchala čiastkové útoky prečinu sprenevery, pretože tieto skutky spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich spáchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, pričom svojím konaním spôsobila celkovú škodu vo výške 9000 Eur. Preto ju súd v tomto bode (I.1) uznal vinnou z pokračovacieho prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zákona.

Vo vzťahu k bodu I.2 napadnutého rozsudku okresný súd konštatoval, že obžalovaná k tomuto bodu vyhlásila na hlavnom pojednávaní vinu, pričom súd jej vyhlásenie prijal a preto k tomuto bodu nevykonal žiadne dokazovanie. Súd ju preto uznal vinnou z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona, keďže svojím konaním spôsobila ôsmym poškodeným celkovú škodu vo výške 1800 Eur, pričom tieto skutky spája objektívna súvislosť v čase a spôsobe ich spáchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť.

Vo vzťahu k bodu I.3 okresný súd v súlade so zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že obžalovaná nebola výlučnou vlastníčkou predávaných parciel v k. ú. obce J., okr. I. – F., evidovaných na LV č. XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX D. XXX. Ostatní spoluvlastníci týchto parciel mali zo zákona na ne predkupné právo, pričom súd nemal preukázané, že by sa v čase, keď poškodený P. oslovil obžalovanú, vzdali tohto svojho práva. Súd teda skonštatoval, že pokiaľ mala obžalovaná skutočne záujem predať svoje spoluvlastnícke podiely na týchto parcelách a z tohto výťažku uspokojiť svojich veriteľov, ktorých pohľadávky boli zabezpečené jednotlivými exekučnými záložnými právami, musela mať toto ošetrené. Z výpovede poškodeného vyplýva, že vedel o skutočnosti, že predávané parcely sú zaťažené exekučným záložným právom avšak mal za to, že jedna zo spoluvlastníčok týchto parciel, svedkyňa P., sa vzdala svojho predkupného práva, avšak táto svedkyňa to vo svojej výpovedi poprela. Nad rámec uvedeného krajský súd dopĺňa, že práve svedkyňa P. svoje predkupné právo využila pri exekučnej dražbe vykonanej exekútorom N. J.. Obžalovaná teda podľa súdu uviedla poškodeného do omylu, že je plne oprávnená predať mu uvedené pozemky a takisto ho uviedla do omylu v dvoch smeroch, predovšetkým poškodenému tvrdila, že je výlučnou vlastníčkou predávaných pozemkov a taktiež, že v čase uzatvorenia kúpnopredajnej zmluvy, resp. vyplatenia sumy 16.000 Eur sú tieto pozemky zaťažené približne na túto sumu, pritom z exekučných príkazov vyplynulo, že išlo o sumu 62.670,49 Eur. Ďalej okresný súd konštatoval, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by obžalovaná „odbremenila“ uvedené pozemky v zmysle dohody s poškodeným, a teda sa obohatila o sumu 16.000 Eur na škodu majetku poškodeného. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že poškodenému bola vrátená táto suma v exekučnom konaní 12Ex/182/2018 z výťažku dražby uvedených nehnuteľností. V tejto súvislosti súd uviedol, že k zriadeniu exekučného záložného práva v prospech poškodeného P. došlo až dňa 13.12.2017 na základe návrhu zo dňa 30.10.2017, teda až po dokonaní prečinu podvodu, ktorý bol spáchaný dňa 21.09.2017. Na základe

takto uvedených skutočností preto okresný súd uznal obžalovanú vinnou zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona.

Vo vzťahu k bodu II. napadnutého rozsudku okresný súd uznal obžalovanú vinnou zo spáchania prečinu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) Tr. zákona, pričom v podstatnej časti prevzal argumentáciu odvolacieho súdu uvedenú v zrušujúcom uznesení sp. zn. 7To/4/2024 z 09.10.2024. Súd na rozdiel od prvého rozsudku vo veci upravil právnu kvalifikáciu žalovaného skutku v bode II. v kontexte pokynu krajského súdu. Súd prvého stupňa konštatoval, že žalovaný skutok v porovnaní so skutkom, pre ktorý bola obžalovaná v minulosti uznaná vinnou je novým skutkom, pričom za predikatívny trestný čin je možné považovať skutok, pre ktorý bola obžalovaná právoplatne odsúdená rozsudkom vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 32T/22/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1To/90/2011, pričom práve týmto konaním obžalovaná nadobudla výnos z trestnej činnosti – trojizbový byt. Samotný skutok, resp. nový skutok legalizácie výnosu z trestnej činnosti bol dokonaný tým, že obžalovaná previedla uvedený výnos na svoju dcéru svedkyňu W., a následne bol tento byt predaný ďalšej osobe a to svedkovi W. za sumu 1.000.000 Sk, čím tento výnos previedla na ďalšiu osobu a sebe zadovážila prospech.

Čo sa týka trestu v bode I. napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že súd po preskúmaní obsahu pripojených spisov nezistil podmienky pre uloženie súhrnného trestu a preto ukladá trest samostatný. Osobitne zdôraznil, že nemohol ukladať súhrnný trest vo vzťahu k vyhláseným rozsudkom v trestných veciach Okresného súdu Nitra sp. zn. 3T/12/2022 a Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/24/2021, pretože v čase vyhlásenia tohto rozsudku, skutky pre ktoré bola obžalovaná odsúdená už nie sú trestnými činmi. Súd konštatoval, že mohol obžalovanej uložiť trest odňatia slobody podľa sprísnenej trestnej sadzby vo výmere od 4 rokov do 10 rokov. Podľa názoru okresného súdu bolo možné ukladať trest pri dolnej hranici trestnej sadzby na základe nasledovných skutočností a to, že obžalovaná vyhlásila vinu k najprísnejšiemu trestnému činu v bode 2 rozsudku, pričom sa o odstránenie škodlivých následkov prečinu podvodu z ktorého bola v bode 3 rozsudku uznaná vinnou, nastúpila na výkon zvyšku trestu odňatia slobody vo výmere dvoch rokov deviatich mesiacov a sedemnástich dní v trestnej veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/140/2009 a najmä, že od spáchania skutkov ubehlo už skoro sedem rokov.

K výroku o treste v bode II. okresný súd uviedol, že po vyhodnotení všetkých okolností spáchaného prečinu a s prihliadnutím na aktuálnu výšku trestnej sadzby za tento trestný čin (0 až 4 roky), ako aj vzhľadom na časový odstup od spáchania činu (16,5 roka) mal súd za to, že je na mieste upustiť od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zákona vzhľadom na nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý bol obžalovanej uložený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/140/2009 zo dňa 23.03.2017.

Krajský súd konštatuje, že sa stotožňuje s názormi a závermi súdu prvého stupňa v časti o výroku o vine v bode I. napadnutého rozsudku. Podľa názoru odvolacieho súdu boli skutky uvedené v obžalobe správne právne kvalifikované s ich úpravou v zmysle novelizácie Trestného zákona podľa zákona č. 40/2024 Z. z.. Okresný súd správne aplikoval ustanovenie § 2 ods. 1 Tr. zákona a pri posudzovaní spáchaných skutkov použil Trestný zákon, podľa ktorého trestné sadzby sú pre obžalovanú priaznivejšie. Z uvedeného dôvodu teda došlo ku korekcii právnych kvalifikácií jednotlivých skutkov uvedených v obžalobe.

Ďalej vo vzťahu k jednotlivým bodom napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že sa súd prvého stupňa správne vysporiadal s jednotlivými skutočnosťami v súlade s pokynom nadriadeného súdu. Čo sa týka prečinu sprenevery v bode I.1 napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že finančné prostriedky, ktoré poškodený F. zveril obžalovanej mali byť poukázané k rukám svedkyňi G., majiteľke bytu. Podľa okresného súdu obžalovaná nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným finančným prostriedkom z dôvodu absencie vôľového prvku zo strany poškodeného. V danom prípade bola právnym titulom na prevzatie finančných prostriedkov Rezervačná zmluva uzatvorená medzi poškodeným a obžalovanou, na základe ktorej aj bolo zrejmé, že v prípade ak nedôjde k uzatvoreniu kúpnej zmluvy zavinením sprostredkovateľa, tento sa zaväzuje vrátiť záujemcovi zložený rezervačný poplatok. Krajský súd sa stotožňuje s prezentovanými dôvodmi a navyše k uvedenému dodáva, že finančné prostriedky poskytnuté zo strany poškodeného je potrebné v danom kontexte rozumieť ako zverenú vec, resp. zverené finančné prostriedky, keďže za daných okolností poškodený zložil rezervačný

poplatok obžalovanej s účelom, aby táto zabezpečila odkúpenie bytu od svedkyne G.. Ako to plynie z Rezervačnej zmluvy ak boli obžalovanej poskytnuté finančné prostriedky (označené ako rezervačný poplatok) obžalovaná mala povinnosť tieto prostriedky použiť za účelom sprostredkovania kúpy bytu, prípadne tieto financie vrátiť ak by nedošlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy zavinením sprostredkovateľa (obžalovanej). Z uvedeného je teda možné vyvodiť, že v danom prípade sa jednalo o zverenú finančné prostriedky, keďže medzi obžalovanou a poškodeným vznikol vzťah dôvery so zverením peňazí za konkrétnym účelom.

Rovnakú právnu logiku je možné aplikovať aj vo vzťahu k bodu I.2, keďže aj v tomto prípade si obžalovaná bez právneho dôvodu prisvojila finančné prostriedky vo výške 3000,- €, ktoré jej boli zverenú ako rezervačný poplatok za účelom sprostredkovania odpredaja pozemkov pre poškodeného I.. Okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku správne poukázal na to, že skutočnosti ktoré uviedli poškodení, svedkovia I. a N. A. a obžalovaná spolu v podstate korelujú. Poškodený po zistení, že sa pozemok, o ktorý mal záujem nachádza v chránenom vtáčom území žiadal od obžalovanej zverenú finančné prostriedky naspäť, pričom samotná obžalovaná aj pred súdom priznala, že z dôvodu osobných pomerov poškodenému rezervačný poplatok vrátiť nemohla. Z uvedeného je teda zrejmé, že obžalovaná použila tieto finančné prostriedky na iný účel než na ten, pre ktorý jej boli zverenú.

Okresný súd sa však nevysporiadal s tým, aby skúmal či konanie obžalovanej v jednotlivých čiastkových útokoch nenaplnilo aj znaky skutkových podstat iných trestných činov. Keďže však odvolací súd po preskúmaní veci konštatoval, že právna kvalifikácia vo vzťahu k vyššie rozpisánym bodom napadnutého rozsudku bola správne určená, nepovažuje za potrebné sa ďalej týmto smerom uberať.

Ďalej z obsahu spisu neplynie na podklade akých skutočností súd prvého stupňa ustálil výšku preukázanej škody vo výške 267,- € a túto citoval vo výroku o povinnosti obžalovanej nahradíť škodu poškodenému A. F.. Je dôvodné predpokladať vzhľadom aj k dôvodom napadnutého rozsudku, že tento výrok prvostupňový súd omylom ponechal z predchádzajúceho svojho rozsudku. Ani krajský súd nenašiel vo vykonanom dokazovaní podklad pre tento výrok a z uvedeného dôvodu pristúpil k zrušeniu uvedeného výroku. Tejtó úvaha zodpovedá ďalší výrok rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým sa krajský súd stotožnil a to s výrokom o odkázaní poškodeného A. F. s celým jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces podľa § 288 Tr. poriadku. Uvedené má oporu aj v písomných dôvodoch napadnutého rozsudku, a plynie aj zo samotných výpovedí poškodeného a svedkov G. a F., podľa ktorých obžalovaná vynaložila minimálne určité náklady na zabezpečenie znaleckých posudkov v presne neurčenej výške, ktorú súd však z predloženého spisového materiálu nateraz nemal preukázanú. Preto odvolací súd výrok podľa § 288 Tr. poriadku nemenil a ponechal ho v pôvodnom znení.

K odvolacej námietke prokurátora smerujúcej k nesprávnej právnej kvalifikácii skutku, podľa ktorého mala byť obžalovaná za skutky uvedené v bode I.1 uznaná za vinnú podľa § 213 ods. 2 písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona, keďže obžalovaná jednotlivé čiastkové útoky vo svojom súhrne spáchala na troch osobách, čo podľa § 127 ods. 12 Tr. zákona je kvalifikačný znak „na viacerých osobách“, krajský súd uvádza, že na jednej strane je pravdou, že trestnosť jednotlivých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, preto berúc do úvahy skutočnosť, že ak obžalovaná spáchala tri čiastkové útoky na troch osobách, v konečnom dôsledku spáchala daný trestný čin na viacerých osobách. Na druhej strane je však potrebné poukázať aj na to, že v prípade rozhodnutia o potrebe posúdenia konania obžalovanej podľa prísnejšej trestnej sadzby toto so sebou prináša povinnosť podľa § 284 ods. 2 Tr. poriadku. Aj napriek skutočnosti, že krajský súd mohol dospieť k záveru, že prichádza do úvahy posúdenie konania obžalovanej podľa prísnejšej právnej kvalifikácie, než podľa tej, ktorá bola uvedená v obžalobe a v napadnutom rozsudku, k zmene právnej kvalifikácie v neprospech obžalovanej nepristúpil. Krajský súd k uvedenému záveru dospel v prvom rade zohľadňujúc skutočnosť, že v konečnom dôsledku pri eventuálnom ukladaní úhrnného trestu pre obžalovanú pre pokračovací trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona (trestná sadzba 2 až 8 rokov) by sprísnená právna kvalifikácia trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 2 písm. d) Tr. zákona (trestná sadzba až na 4 roky) oproti pôvodnej právnej kvalifikácii trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zákona (trestná sadzba až na 2 roky) pozíciu obžalovanej nemenila.

Pre úplnosť je potrebné však aj dodať, že od roku 2019 bola v prejednávanej trestnej veci na súde podaná obžaloba, pričom vo veci sa konalo v štádiu prípravného konania od roku 2018. To znamená, že prokurátor mal šancu vyjadriť sa k jednotlivým skutkom a právnej kvalifikácii ustálenej súdom prvého

stupňa, prípadne navrhnuť jej zmenu. Je preto nepochopiteľné prečo prokurátor až po v poradí druhom meritórnom rozhodnutí vo veci prichádza s námietkou v odvolaní o posúdení skutku podľa prísnejšej trestnej sadzby v neprospech obžalovanej, prečo túto námietku nevzniesol v priebehu pomerne dlhého súdneho konania (takmer 7 rokov), resp. prečo už neposudzoval konanie obžalovanej podľa prísnejšej trestnej sadzby v dobe, keď bol v konaní dominus litis. Na mieste je snád' už len pripomenúť, že úlohou súdu nie je nahrádzať úkony strán v konaní ale najmä dbať na dodržiavanie spravodlivosti konania. Účelom trestného konania nie je len spravodlivé potrestanie páchatel'a, ale aj „fair“ proces. Existencia riadneho procesu je nevyhnutnou podmienkou existencie demokratického právneho štátu (primerane náleží ÚS ČR II. ÚS 2014/07). Vzhľadom k tomu, že prokurátor v tejto časti nenapadol právnu kvalifikáciu ani v predchádzajúcom odvolaní, krajský súd sa tiež domnieva, že ak by pristúpil ku zmene právnej kvalifikácie prísnejšieho charakteru pre obžalovanú, uvedené by predstavovalo porušenie zásady reformatio in peius a to aj vzhľadom na rozsah a obsah predchádzajúcich odvolaní. Z uvedeného dôvodu pri rozhodovaní o tejto námietke prokurátora sa riadil vyššie uvedeným právnym názorom.

Vo vzťahu k bodu I.1 odsek tretí a I.2 krajský súd konštatuje, stotožňujúc sa tak aj s názorom okresného súdu, že v tejto časti obžalovaná uznala svoju vinu podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku, pričom súd toto jej vyhlásenie prijal a k týmto bodom rozsudku nevykonal dokazovanie smerujúce k výroku o vine. Okresný súd správne právne kvalifikoval konanie obžalovanej ako pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Tr. zákona, keďže svojím konaním spôsobila ôsmym poškodeným celkovú výšku vo výške 1800,- €.

Čo sa týka bodu I.3 napadnutého rozsudku opätovne odvolací súd konštatuje, že sa stotožnil s písomnými dôvodmi prezentovanými okresným súdom. Konanie obžalovanej naplnilo skutkovú podstatu prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, keďže uviedla poškodeného P. do omylu tým, že je spôsobilá na odpredaj pozemkov, o ktoré mal poškodený záujem, pričom k týmto pozemkom patrilo predkupné právo ich spoluvlastnícke svedkyňa P.. Poškodený poskytol obžalovanej finančné prostriedky vo výške 16.000,- €, keďže obžalovaná od neho túto sumu požadovala na vyplatenie exekučných bremien, ktorými boli pozemky zaťažené. Okresný súd správne na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že aj o tejto skutočnosti uviedla obžalovaná poškodeného do omylu, keďže celková suma exekúcií bola vo výške 62.670,49,- €. Ako to okresný súd uviedol, obžalovaná sa teda na škodu poškodeného majetku obohatila o sumu 16.000,- €, keďže uvedenú sumu nepoužila na odbremenenie pozemkov, pričom skutočnosť, že táto suma bola poškodenému eventuálne vrátená z výťažku dražby v rámci exekučného konania 12Ex/182/2018 nič nemení na tom, že obžalovaná sa dopustila žalovaného trestného činu. Z vyššie uvedených dôvodov bolo konanie obžalovanej právne kvalifikované ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona.

V súvislosti s bodom II. napadnutého rozsudku okresný súd po zrušujúcom uznesení tunajšieho súdu nanovo hodnotil konanie obžalovanej v smere naznačenom odvolacím súdom. Na rozdiel od vo veci prvého meritórneho rozsudku okresný súd dospel k záveru, že konanie obžalovanej v tomto bode rozsudku napĺňa skutkovú podstatu trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) Tr. zákona. Krajský súd ku odôvodneniu okresného súdu dodáva, že je možné vo veci rozlíšiť dva samostatné skutky, a to predikatívny trestný čin – skutok kvalifikovaný ako pokračovací zločin podvodu, pre ktorý bola obžalovaná odsúdená Okresným súdom Prešov vo veci sp. zn. 32T/22/2010 zo dňa 05.08.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1To/90/2011 zo dňa 26.10.2011, ktorým obžalovaná (resp. jej dcéra svedkyňa W.) nadobudla výnos z trestnej činnosti – byt na ulici N. od poškodených H. a I.. Následne obžalovaná spáchala samostatný skutok legalizácie uvedeného výnosu z trestnej činnosti a to tým, že uvedený byt previedla na svedka W. za kúpnu cenu 1.000.000,- Skk (cca 33.193,91,- €). Hlavný trestný čin bol dokonaný dňa 31.10.2008 a následne skutok, predmetom ktorého bola legalizácia výnosu z trestnej činnosti bol dokonaný dňa 17.12.2008. Z uvedeného je zrejmé, že bola naplnená aj podmienka, ktorú zákonodarca stanovil v novelizácii Trestného zákona č. 40/2024 Z. z., že sa musí jednať o „výnos z trestnej činnosti spáchaný iným skutkom“.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že obžalovaná namietala k tomuto skutku, že už bola zaň uznaná vinnou rozsudkom Okresného súdu zo dňa 05.08.2011, sp. zn. 32T/22/2010, a preto nemôže byť opakovane stíhaná za skutkom, pre ktorý už bola odsúdená. Súd prvého stupňa však opomenul reagovať na túto námietku obžalovanej. Odvolací súd preto považuje pre zachovanie práva na obhajobu a práva na spravodlivý proces za potrebné reagovať na tieto tvrdenia

obžalovanej. Podľa názoru krajského súdu sa v danom prípade nejedná o porušenie zásady ne bis in idem, keďže ako to bolo naznačené vyššie skutok legalizácie výnosu z trestnej činnosti, ktorý je predmetom bodu II. napadnutého rozsudku je samostatným skutkom, ktorý iba nadväzuje na konanie, pre ktoré už bola obžalovaná odsúdená rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 32T/22/2010 zo dňa 05.08.2011. Ako to už bolo uvedené, konanie obžalovanej, ktoré vyústilo do odsúdenia pre pokračovací zločin podvodu je považované za predikatívny (hlavný) trestný čin, pričom konanie, podľa ktorého mala obžalovaná zlegalizovať výnos z trestnej činnosti je samostatným a na to nadväzujúcim skutkom.

Ďalej krajský súd konštatuje, že aj napriek námietke obhajoby o nemožnosti autolegalizácie, je konanie obžalovanej spôsobilé naplniť skutkovú podstatu trestného činu legalizácie z výnosu trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) Tr. zákona, pričom odkazuje jednak na ustálenú súdnu prax, ale aj na právnu teóriu, podľa ktorej aj konanie páchatela, ktorý získal vec spáchaním majetkovej trestnej činnosti, resp. podvodným konaním, a túto vec ďalej prevedie na inú osobu najmä formou zmluvy, je uvedené možné kvalifikovať ako trestný čin legalizácie výnosu z trestnej činnosti. Základným predpokladom na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti pre uvedený trestný čin je primárne preukázanie skutočnosti, že došlo k spáchaniu predikatívneho trestného činu a následne, že určitý výnos bol získaný týmto trestným činom (primerane NS ČR R12/2014).

Na základe vyššie rozvedených záverov je možné skonštatovať, súhlasiac tak s názorom okresného súdu, že obžalovaná nadobudla výnos z trestnej činnosti podvodným konaním, a tento výnos následne previedla na inú osobu – najprv dcéru W. a následne na svedka W., čím naplnila všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) Tr. zákona.

Krajský súd považuje za podstatné sa venovať aj otázke premlčania trestného stíhania v bode II. napadnutého rozsudku. Obhajoba v písomných dôvodoch iba okrajovo spomenula, či nie je trestné stíhanie pre tento skutok už premlčané, keďže sa stal v roku 2008. Odvolací súd uvedené preskúmal a dospel k záveru, že trestné stíhanie pre skutok legalizácie výnosu z trestnej činnosti, ktorého sa mala obžalovaná dopustiť dňa 17.12.2008, premlčané nebolo z nasledovných dôvodov.

Podľa § 87 ods. 1 písm. d) Tr. zákona trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je päť rokov, ak ide o prečin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky.

Podľa § 87 ods. 2 písm. e) Tr. zákona do premlčacej doby sa nezapočítava doba, po ktorú bolo prerušené trestné stíhanie.

Podľa § 87 ods. 3 písm. a) Tr. zákona premlčanie trestného stíhania sa prerušuje vznesením obvinenia pre trestný čin, o ktorého premlčanie ide, ako aj po ňom nasledujúcimi riadnymi úkonmi orgánu činného v trestnom konaní, sudcu pre prípravné konanie alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu obvineného, okrem prípadu, ak obvinenie bolo následne zrušené.

Podľa § 87 ods. 4 Tr. zákona prerušením premlčania sa začína nová premlčacia doba.

Premlčacia doba pre trestný čin podľa § 233 ods. 2 písm. a) Tr. zákona je 5 rokov, keďže sa jedná o prečin s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky.

Ako to vyplýva z predloženého spisového materiálu, ku spáchaniu skutku došlo dňa 17.12.2008, pričom uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 31.10.2012, kedy bola päťročná premlčacia doba prerušená a začala plynúť odznova. Následne bolo uznesením zo dňa 09.12.2013 prerušené trestné stíhanie v zmysle § 228 ods. 2 písm. a) Tr. poriadku. Uznesenie o prerušení trestného stíhania bolo doručené obžalovanej dňa 17.12.2013. Ako to plynie z vyššie uvedeného ustanovenia § 87 ods. 2 písm. e) Tr. zákona doba, po ktorú bolo trestné stíhanie prerušené, sa nezapočítava do premlčacej doby. Z právnej teórie plynie, že v čase prerušenia trestného stíhania premlčacia doba spočíva, teda neplynie a po rozhodnutí o pokračovaní v trestnom stíhaní pokračuje plynutie pôvodnej premlčacej doby. V trestnom stíhaní sa následne pokračovalo od 14.11.2019 (uznesenie doručené obžalovanej dňa 18.11.2019), pričom premlčacia doba pokračovala. Obžaloba vo veci bola podaná dňa 06.10.2020, od ktorej doby trestné konanie plynule pokračovalo bez zásadných prerušení. Z uvedených dôvodov je

možné konštatovať, že trestné stíhanie obžalovanej pre trestný čin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) Tr. zákona nebolo premlčané.

Vychádzajú aj z ustálenej súdnej praxe krajský súd v otázke prerušenia trestného stíhania vo vzťahu k premlčaniu trestného stíhania dopĺňa, že je rovnako úlohou súdu skúmať, či prerušenie trestného stíhania nastalo iba „vo veci“, teda pred vznesením obvinenia konkrétnej osobe, a či rozhodnutie o prerušení trestného stíhania bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom a teda či bolo zákonné. Ako to konštatoval Najvyšší súd SR, súd je povinný hodnotiť, či rozhodnutie o prerušení trestného stíhania vydané policajtom v prípravnom konaní bolo zákonné a vyplýva priamo z čl. 6 ods. 1 Dohovoru (mutatis mutandis uznesenie NS SR, sp. zn. 1Tdo/24/2015). Obdobne odvolací súd odkazuje v tomto smere aj na právnu teóriu, podľa ktorej spočívanie premlčacej doby v čase prerušenia trestného stíhania platí len v prípade, že sa vedie trestné stíhanie voči konkrétnej osobe, čo v danom prípade splnené bolo. Ak by bolo prípustné, že prerušenie trestného stíhania spôsobuje spočívanie premlčacej doby, ak sa viedlo len trestné stíhanie vo veci, orgánom činným v trestnom konaní by postačovalo v ktorejkoľvek veci len začatie trestného stíhania a jeho následné prerušenie, čím by plynutie premlčacej doby mohlo spočívať prakticky donekonečna a voči akémukoľvek potenciálnemu budúceму obvinenému a prišlo by k zmareniu práva páchatel'a na premlčanie. To znamená, že spočívanie premlčacej doby po prerušení trestného stíhania až po vznesení obvinenia núti orgány činné v trestnom konaní byť aktívne a okrem začatia trestného stíhania získať aj dostatok informácií potrebných na vznesenie obvinenia. Navyiac pri skúmaní zákonnosti rozhodnutia o prerušení trestného stíhania je esenciálne, či samotné uznesenie o prerušení trestného stíhania bolo obvinenej osobe doručované (teda, či táto mala vedomosť o jeho vydaní), a či obvinená osoby mal možnosť podať proti nemu opravný prostriedok, resp. domáhať sa preskúmania jeho zákonnosti, aj táto podmienka splnená bola.

Aplikujúc vyššie uvedené krajský súd skúmal dôvody prerušenia trestného stíhania vo veci ČVS : ORP-1076/OEK-PO-2011. Ako to už bolo naznačené, v uvedenej trestnej veci bolo uznesením vyšetrovateľa zo dňa 09.12.2013 prerušené trestné stíhanie. Dôvodom pre prerušenie trestného stíhania bolo vyčkание do právoplatného skončenia trestného konania vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 32T/22/2010, ktoré predstavovalo v kontexte legalizácie príjmu z trestnej činnosti hlavný (predikatívny) trestný čin. Uznesenie bolo doručené obžalovanej dňa 05.11.2012, proti ktorému nebol podaný opravný prostriedok. Následne bolo v zmysle uznesenia zo dňa 14.11.2019 pokračované v trestnom stíhaní, po opadnutí dôvodu pre jeho prerušenie. Z vyššie konkretizovaných dôvodov dospel aj odvolací súd k názoru, že prerušenie trestného stíhania bolo legitímne a nespôsobilo v konaní zbytočné prieťahy. Z rovnakého dôvodu bolo aj spočívanie premlčacej lehoty dôvodné a táto pokračovala po vydaní uznesenia o pokračovaní v trestnom stíhaní.

V súhrne k otázke viny krajský súd uvádza, že sa vo všetkých bodoch napadnutého rozsudku v podstate stotožnil so závermi okresného súdu, tieto považuje za relevantné a právne udržateľné. Preto konštatuje, že v súvislosti s odvolacími námietkami prokurátora a obžalovanej tieto sú nedôvodné.

Čo sa týka trestu, prokurátor namietal zle uložený trest, kedy okresný súd uznal vinu obžalovanej podľa právnej kvalifikácie pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona, avšak vo výroku o treste tento ukladal podľa § 221 ods. 2 Tr. zákona. V tomto ohľade krajský súd vzhľadom na odvolaciu námietku prokurátora za dôvodnú a preto vo výroku o treste zrušil napadnutý rozsudok.

Krajský súd v prvom rade skúmal, či sa nejedná o pisársku chybu na strane okresného súdu, avšak ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 07.05.2025, ako aj zo zvukového záznamu vyhotoveného na tomto hlavnom pojednávaní, rozsudok bol v uvedenom znení aj vyhlásený a teda trest obžalovanej bol uložený podľa § 221 ods. 2 Tr. zákona. Avšak okresný súd v písomných dôvodoch napadnutého rozsudku túto zmenu medzi právnu kvalifikáciu a uloženým trestom nereflektoval a vo svojom odôvodnení k otázke trestu uviedol, že trest ukladal podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona. Z uvedeného sa krajskému súdu javí, že došlo k evidentnému omylu pri citácii príslušných ustanovení Trestného zákona v rámci ukladania trestu obžalovanej. Keďže nebolo možné výrok o treste opraviť vrátením veci okresnému súdu na opravu pisárskej chyby, krajskému súdu neostávalo nič iné, než pristúpiť k zrušeniu časti rozsudku a rozhodnutiu o výroku o treste na novo.

Pri otázke ukladania druhu a výmery trestu krajský súd poukazuje hlavne na účel trestu v zmysle § 34 Tr. zákona, z ktorého plynie, že trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je zároveň určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti – potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovne pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa v kontexte uvedeného uskutočňuje prvkom represie (donútenia) a prvkom prevencie (výchova páchatel'a), ktoré prvky sa súčasne uplatňujú v každom treste. Individuálna prevencia spočíva najmä v tom, aby vytvorila podmienky na výchovu odsúdeného tak, aby tento viedol v budúcnosti riadny život, pričom na druhej strane generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných členov spoločnosti od potencionálneho páchania trestnej činnosti, ale má spoločnosť viesť k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti. Trest musí taktiež odzrkadľovať morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, to znamená, že v treste je obsiahnuté spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a trestného činu a to ako právne, tak aj etické (mutatis mutandis uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Tost/19/2015). Na základe uvedeného pri ukladaní trestu obžalovanej bolo úlohou odvolacieho súdu skúmať všetky okolnosti prípadu, ako aj pomery obžalovanej tak, aby bol v čo najväčšej miere splnený účel trestu.

Ako to plynie z odpisu registra trestov obžalovanej, menovaná bola doposiaľ 11-krát súdne trestaná, takmer vo všetkých prípadoch v súvislosti s majetkovou trestnou činnosťou pre trestný čin podvodu podľa § 221 Tr. zákona, či trestný čin sprenevery podľa § 213 Tr. zákona a v jednom prípade bola odsúdená aj pre trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny podľa § 352 Tr. zákona, pričom obžalovanej bol uložený trest odňatia slobody nepodmienečne v štyroch prípadoch. Odvolací súd ďalej konštatuje, že doposiaľ najprísnejší trest odňatia slobody bol obžalovanej uložený vo výmere 9 rokov nepodmienečne rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/140/2009 zo dňa 23.03.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/24/2018 zo dňa 21.11.2018. Z uvedeného dôvodu krajský súd u obžalovanej vzhliadol špeciálne recidívne konanie a aj z tohto dôvodu, ale aj ďalších nižšie rozpísaných dôvodov, iný druh trestu ako trest odňatia slobody nepodmienečne v prejednávanom prípade neprihádzal do úvahy.

Ďalej k osobným pomerom obžalovanej, z vykonaného dokazovania plynie, že menovaná je rozvedená matka dvoch dospelých detí s ukončeným vysokoškolským vzdelaním druhého stupňa. V súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody v NOO a ÚVTOS Trenčín. Z hodnotenia ústavu plynie, že správanie a vystupovanie odsúdenej nebolo spočiatku v ÚVTOS Levoča, do ktorého nastúpila na výkon trestu, na požadovanej úrovni a boli zaznamenané negatívne poznatky v rámci narušených interpersonálnych vzťahov s ostatnými spolu odsúdenými. Z tohto dôvodu bolo pri nej potrebné intenzívnejšie uplatniť prostriedky penitenciárneho pôsobenia, čím sa jej správanie postupne podarilo skorigovať. Od premiestnenia odsúdenej do Nemocnice pre obvinených a odsúdených a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Trenčín, z dôvodu výkonu protialkoholického liečenia, je správanie menovanej na požadovanej úrovni, správa sa slušne, rešpektuje a plní nariadenia príslušníkov a zamestnancov zboru. V kolektíve je nápomocná, vyhýba sa konfliktným situáciám a snaží sa o bezproblémové vzťahy.

Odvolací súd v tomto smere odkazuje aj na písomné dôvody napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré sú podľa jeho názoru dôvodné a správne, čo sa týka druhu a výmery ukladania trestu, teda nepodmienečného trestu odňatia slobody, na dolnej hranici trestnej sadzby. Podľa názoru krajského súdu okolnosti, ktorými súd prvého stupňa v predchádzajúcom rozsudku odôvodnil inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Tr. zákona teraz vhodne zopakoval pri ukladaní trestu na dolnej hranici trestnej sadzby, a to predovšetkým že

- obžalovaná vyhlásila vinu k najprísnejšiemu trestnému činu v bode 2 rozsudku,
- pričínila sa o odstránenie škodlivých následkov prečinu podvodu v bode 3 rozsudku, keď v prospech poškodeného zriadila na predmetných nehnuteľnostiach záložné právo a poškodený bol neskôr z titulu jeho výkonu plne uspokojený,
- obžalovaná nastúpila na výkon zvyšku trestu odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, deviatich mesiacov a sedemnást' dní v trestnej veci Okresného súdu Prešov, sp. zn. 33T/140/2009,
- od spáchania skutkov ubehlo už viac ako sedem rokov.

Krajský súd sa s uvedeným názorom okresného súdu stotožnil a preto zohľadniac všetky vyššie uvedené skutočnosti, po zrušení výroku o treste v napadnutom rozsudku a citácii § 221 ods. 3 Tr. zákona uložil obžalovanej zhodne ako okresný súd trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov s jej zaradením pre výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý považoval za dostatočný pre splnenie účelu trestu, prevýchovu a nápravu obžalovanej vzhľadom na jej trestnú minulosť a osobné pomery. Aj podľa názoru odvolacieho súdu trest v takejto výške zabezpečí dostatočnú ochranu spoločnosti pred obžalovanou, keďže menovanej bude zabránené v páchaní ďalšej trestnej činnosti a zároveň vytvorí podmienky na jej prevýchovu v tom smere, aby po vykonaní predmetného trestu obžalovaná viedla riadny život.

V kontexte ukladania druhu a výmery trestu krajský súd vychádzal rovnako ako súd prvého stupňa zo zákonnej trestnej sadzby. Pre jej správne určenie vychádzal v prvom rade z ustanovení § 38 ods. 3 Tr. zákona a § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona. Najprísnejším trestným činom v prejednávanej veci je pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona so zákonom stanovenou trestnou sadzbou 2 až 8 rokov. Ako to plyní z pripojeného spisového materiálu a vykonaného dokazovania obžalovaná bola rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/140/2009 zo dňa 23.03.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/24/2018 zo dňa 21.11.2018 uznaná vinnou zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona a iné. Preto bolo pri výpočte trestnej sadzby potrebné zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Zároveň súd konštatuje splnenie podmienok pre uloženie úhrnného trestu, kedy ukladá trest pre dva a viac úmyselných trestných činov, z ktorých je aspoň jeden zločinom spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami. Na základe uvedeného preto bolo potrebné zvýšiť aj hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Vychádzajúc z vyššie konštatovaných záverov preto odvolací súd vychádzal z trestnej sadzby 4 až 10 rokov.

Krajský súd však v súvislosti s ukladáním súhrnného trestu konštatuje, totožne s názorom súdu prvého stupňa, že nemohol ukladať súhrnný trest vo vzťahu ku skutkom pre ktoré bola obžalovaná vo veci Okresného súdu Nitra sp. zn. 3T/12/2022 a vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/24/2021 odsúdená, keďže tieto v čase vyhlásenia rozsudku v prejednávanej veci, už nie sú trestnými činmi.

Nad rámec súdom prvého stupňa uvedeného krajský súd skúmal potrebu uloženia spoločného trestu. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd doplnil dokazovanie oboznámením spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/78/2019, prečítaním trestného rozkazu sp. zn. 4T/78/2019 zo dňa 26.07.2019, právoplatného dňa 17.08.2019, ktorým bolo podľa § 43 Tr. zákona obžalovanej upustené od uloženia ďalšieho trestu, pretože súd pokladal trest odňatia slobody uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/140/2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/24/2018 zo dňa 21.11.2018, v trvaní 9 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný. Odvolací súd vo vzťahu k tomuto odsúdeniu uvádza, vychádzajúc zo znenia skutku, že je evidentné, že v danom prípade ide o dielčí skutok pokračovacieho trestného činu podvodu, keďže skutok vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/78/2019 s prejednanou vecou spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe spáchania jednotlivých čiastkových útokov, v predmete útoku, ako aj subjektívna okolnosť a teda jednotiaci zámer obžalovanej spáchať tieto skutky. Avšak vzhľadom k tomu, že pre tento samostatný trestný čin bolo upustené od uloženia ďalšieho trestu a keďže samotný trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť, je krajský súd toho názoru, ak by sa s poukazom na odsúdenie vo veci 4T/78/2019 ukladal spoločný trest, najmä vzhľadom k tomu, že v citovanom konaní obžalovanej nebola uložená sankcia, mohlo by dôjsť podľa názoru odvolacieho súdu k zhoršeniu postavenia obžalovanej a aj k porušeniu zásady reformatio in peius. Navyše samostatne by tento skutok vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/78/2019, vzhľadom k výške spôsobenej škody a novele Trestného zákona nebol už trestným činom.

Rovnakou logikou sa krajský súd riadil aj pri skúmaní potreby uloženia spoločného trestu aj vo vzťahu k odsúdeniu vo veci Okresného súdu Nitra sp. zn. 3T/12/2022. v tomto prípade neboli splnené podmienky pre vyslovenie pokračovania v trestnej činnosti skutkom, pre ktorý bola obžalovaná právoplatne odsúdená Okresným súdom Nitra, vo vzťahu k teraz prejednávanej trestnej činnosti. Išlo by teda o samostatný skutok súdom prvého stupňa právne kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, ktorý však vzhľadom k výške škody 280,- €, pri aplikácii novely Trestného zákona, by tento už nebol trestným činom. Z týchto dôvodov považuje rozhodnutie okresného súdu o neuložení súhrnného, resp. spoločného trestu, za zákonné a správne.

Čo sa týka uloženia trestu v bode II. napadnutého rozsudku krajský súd uvádza, že je možné sa stotožniť s dôvodmi prezentovanými súdom prvého stupňa. Nad rámec odvolací súd uvádza, že sice boli splnené podmienky pre ukladanie súhrnného trestu, keďže došlo k viacerým odsúdeniam obžalovanej, avšak citované odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Prešov vo veci 33T/140/2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/24/2018 zo dňa 21.11.2018, ukladalo súhrnný trest vo vzťahu k ďalším odsúdeniam, konkrétne rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 32T/22/2010 zo dňa 05.08.2011, rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/19/2011 zo dňa 11.06.2011, rozsudku Okresného súdu Košice – okolie sp. zn. 5T/30/2011 zo dňa 12.05.2011, rozsudku Okresného súdu Košice 2 sp. zn. 8T/125/2010 zo dňa 28.03.2011 a rozsudku Okresného súdu Košice 2 sp. zn. 4T/72/2010 zo dňa 20.10.2010. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval uloženie trestu vo vyššie uvedenom rozsudku Okresného súdu Prešov vo veci 33T/140/2009 za dostatočné a to aj vzhľadom na čas, ktorý uplynul od spáchania predmetného skutku legalizácie výnosu z trestnej činnosti stíhaného v tejto trestnej veci.

Krajský súd pri rozhodovaní o zaradení obžalovanej do ústavu na výkon trestu odňatia slobody postupoval v zhode s názorom súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 48 ods. 4 Tr. zákona, keďže obžalovaná je aj v dobe rozhodovania odvolacieho súdu vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci a je t. č. umiestnená v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý by mala vykonávať do 30.08.2026. Z uvedeného krajský súd konštatuje, v súlade so závermi okresného súdu, že výkon trestu v ústave s minimálnym stupňom stráženia u obžalovanej postačuje na jej nápravu.

Čo sa týka výroku o náhrade škody krajský súd zdôrazňuje predovšetkým, že vzhľadom na časť napadnutého rozsudku vo výroku o povinnosti obžalovanej nahradiť škodu spôsobenú poškodenému A. F. vo výške 287,- Eur, táto nebola vykonaným dokazovaním preukázaná. Krajskému súdu sa javí, ako už bolo vyššie konštatované, že okresný súd pri vyhlasovaní rozsudku omylom neupravil výrok o náhrade škody po zrušení prvého meritórneho rozsudku a bez právneho dôvodu ponechal aj v teraz napadnutom rozsudku výrok o povinnosti obžalovanej uhradiť škodu poškodenému A. F. vo výške 287,- Eur. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné túto časť výroku o náhrade škody v súvislosti s poškodeným A. F. modifikovať tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku, pričom však ostatné výroky o povinnosti nahradiť škodu zvyšným poškodeným podľa § 287 Tr. poriadku, ako aj odkázanie poškodeného A. F. s celým jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces podľa § 288 Tr. poriadku, ponechal krajský súd v platnosti.

Z vyššie uvedeného dôvodu preto aj odvolací súd nezamietol odvolanie obžalovanej, keďže sa podľa názoru krajského súdu postavenie obžalovanej v porovnaní s napadnutým rozsudkom zmenilo k lepšiemu, čo do výroku o náhrade škody.

Na podklade odvolania okresného prokurátora, vychádzajúc z vyššie rozpisovaných dôvodov, krajský súd napadnutý rozsudok postupom podľa § 321 ods. 1 písm. c), d), e), f), ods. 3 Tr. poriadku vo výroku o treste zrušil a v zmysle § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.